

HET WELKOM SCHANDAAL

DOOR P. H. RITTER Jr.

V

HET is al laat in den middag, wanneer van Rupelmonde nog aan het scharrelen is door de nauwe straatjes. Dit is niet zijn emplooi, hij is gewend zijn acquisities te behandelen met buigende kunstkoopers op de tapijten van zijn weidsche woning, of op de geboende parketvloeren van een Haagsch of Amsterdamsch Kunstpaleis. En overigens kent hij van Schelingshaven dezen zelfkant niet. Hij rijdt altijd regelrecht naar het Kurhaus, met mevrouw, en is dan, na de zee en de likeuren te hebben genoten, weer tijdig terug.

Maar het interesseert hem buitengewoon, als was dat heele stadje zelf een reusachtige verzameling van porcelein, om hier als een vagebond te schooieren naar zijn antiquaar. —

Dat ongemeene gevoel, van niet gekend te zijn, van als een verloren voorbijganger in de menigte onder te gaan, al is er dan wel een enkele straatjongen, die hem aangaapt of naroept, die gansch ongewone verschijning in deze streken. Steeds dieper verdoelt hij in de nauwe straten. Zijn fantastisch brein ziet in de kleine, naar elkaar overgebogen huizen, met hunne miniatuur-venstertjes, met het volk, dat voor de deuren zit te praten, een historische schoonheid. . . . Hij waant zich in een van de oude, overgeleverde stadjes, in Brugge, in Rothenburg. En het gebrom van de mannenstemmen, het hooge, rauwe gegil van de vrouwenstemmen, doet hem plezierig aan. —

Eindelijk menschen, die zich geven, zooals ze zijn. Eindelijk terug in het warme, bloeiende leven, — hoe lang was het geleden, dat hij gewandeld had temidden van een menigte, die hem niet kende, dat hij lós was van zijn functie, zijn waardigheid, van het dagelijks plechtstatig tooneelspelen met eenige medemenschen, die karikaturen geworden waren van zichzelf, en die niet anders vermochten dan tooneelspelen, omdat ze elkaar niets meer hadden te vertellen? —

In deze zelfvervreemding gaat Rupelmonde zich jong voelen, hij wordt het niet gewaar, dat hij lichamelijk vermoeider wordt, dat hij loopt te zwaaien en luidkeels te neuriën als een dronken man. Steeds zwaait hij donkerder straten in, terwijl hij al ongewisser wordt van den tijd, terwijl het later en later wordt in den middag en de schemering de dingen om hem heen al wat onzeker maakt. Een rare oranje maan, als een reusachtige lampion, is in den nog helderen hemel verschenen en beneden zitten de menschen aan de deuren van hun huizen, zij hebben kleine lampen ontstoken in den zomeravond, en bloemen sieren de tafels, waaraan zij vertoeven; een enkele jongen toovert een licht muziekje uit een occarino, zoodat een onbe-